

Sygn. akt II K 385/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności przedstawiciela Naczelnika (...) w G. – J. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2015 r., 15 stycznia 2016 r., 24 marca 2016 r., 25 lipca 2016 r., 28 września 2017 r.

sprawy karnej

Z. C. (1) z d. J.

c. B. i M. z d. S., ur. (...) w G., zam. G., ul. (...), PESEL (...), niekaranej

oskarżonej o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą z siedzibą w G. i będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 17 ust. 1 pkt 7, ust. 2 i ust. 7, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. 2004 roku o podatku od towarów i usług (tj. Dz.U. z 2011 roku, nr 177, poz. 1054 ze zm.), podając dane niezgodne ze stanem rzeczywistym wprowadziła w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług za miesiąc październik 2011 roku, przy czym kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości i wynosi 56.057,00 zł, **tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 76 § 2 kks w zw. z art. 76 § 1 kks**

orzeka:

1. Oskarżoną **Z. C. (2)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego,
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Z. C. (2) prowadziła działalność gospodarczą Firma Produkcyjno – Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w G. przy ulicy (...). Jej działalność polegała na uzyskiwaniu z wcześniej zakupionych folii z tworzyw sztucznych aglomeratu w formie nieregularnych grudek, który następnie był odsprzedawany innym osobom.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej Z. C. (2) (k. 68)

Dnia 15 czerwca 2011 r. Z. C. (2), przy pomocy doradcy podatkowego D. K., wystąpiła do Dyrektora Izby Skarbowej w B. o wydanie interpretacji podatkowej w zakresie tego, czy w razie sprzedaży produkowanego przez nią aglomeratu, klasyfikowanego w PKWiU (...) jako odpady z tworzyw sztucznych, obowiązek zapłaty podatku od towarów i usług obciąża nabywcę, czy zbywcę.

dowód: zeznania świadka D. K. (k. 69), kopia wniosku (k. 285-296)

W lipcu i sierpniu 2011 r. Z. C. (2), sprzedając produkowany aglomerat innym osobom, uwzględniała w wystawianych fakturach podatek od towarów i usług, wskazując, że obowiązek jego zapłaty ją obciąża.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej Z. C. (2) (k. 68v.)

Dnia 14 września 2011 r. Dyrektor Izby Skarbowej w B., w odpowiedzi na wniosek Z. C. (2), wydał interpretację indywidualną, w której wskazał, że w razie sprzedaży produkowanego przez nią aglomeratu, klasyfikowanego w PKWiU (...) jako odpady z tworzyw sztucznych, obowiązek zapłaty podatku od towarów i usług obciąża nabywcę tego aglomeratu.

dowód: kopia interpretacji (k. 279-284)

Dnia 22 listopada 2011 r. Z. C. (2) złożyła do Urzędu Skarbowego w G. wniosek o stwierdzenie nadpłaty w podatku od towarów i usług. W uzasadnieniu Z. C. (2) wskazała, że z powodu zmiany ustawy o podatku od towarów i usług obowiązującej od dnia 1 lipca 2011 r. wystawiła faktury korygujące w zakresie faktur sprzedaży z lipca i sierpnia 2011 r., w wyniku czego wystąpiła nadpłata w tym podatku. W efekcie wystawienia korekt do faktur Z. C. (2) zwróciła kontrahentom zapłacony wcześniej przez nich podatek.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej Z. C. (2) (k. 68v.), zeznania świadka D. K. (k. 69), kopia wniosku (k. 278), kopia faktur (k. 266-274), zestawienie wystawionych faktur (k. 259-263)

W grudniu 2011 r. Urząd Skarbowy w G. zwrócił Z. C. (2) nadwyżkę podatku od towarów i usług w kwocie 45.388 złotych.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej Z. C. (2) (k. 68v.), kopia protokołu kontroli (k. 253-258)

W kwietniu 2012 r. Urząd Skarbowy w G. wszczął postępowanie kontrolne u Z. C. (2) w zakresie podatku od towarów i usług wystawionego w okresie października 2011 r. W toku postępowania kontrolnego Urząd Skarbowy w G. zwrócił się o interpretację w zakresie klasyfikacji zbycia aglomeratu, który powstaje z kupowanych u kontrahentów odpadów folii. Do wniosku wymieniony urząd załączył sporządzony przez Z. C. (2) opis procesu, w którym powstawały odpady surowców wtórnych. W odpowiedzi na ten wniosek Główny Urząd Statystyczny – Departament Metodologii, Standardów i Rejestrów wskazał, że aglomerat powstały w wyniku przetworzenia odpadów z folii tworzyw sztucznych mieści się w grupowaniu PKWiU (...) „surowce wtórne z tworzyw sztucznych”.

dowód: zeznania świadka A. L. (k. 78), zeznania świadka T. M. (k. 79), zeznania świadka M. K. (k. 79-80), kopia wniosku (k. 275-276), kopia pisma oskarżonej Z. C. (2) (k. 277), kopia zawiadomienia o wszczęciu (k. 299), kopia pisma GUS-u (k. 251)

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2012 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. określił wobec Z. C. (2) wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za październik 2011 r. w kwocie 10.669 złotych. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że Z. C. (2) nie miała prawa stosować mechanizmu tzw. „odwróconego podatku VAT” i nie miała prawa przerzucać obowiązku zapłaty podatku od towarów i usług na nabywców aglomeratu, gdyż jak wynika z opinii GUS-u należy go kwalifikować jako „surowce wtórne z tworzyw sztucznych”.

dowód: kopia decyzji (k. 224-228)

Z. C. (2) nie była do tej pory karana za przestępstwa.

dowód: zapytanie o karalność (k. 24)

Oskarżona **Z. C. (2)** nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 68v.). Oskarżona w swych wyjaśnieniach podała, że nie chciała wprowadzić urzędu w błąd, poradziła się doradcy podatkowego, a nadto postępowała zgodnie z interpretacją indywidualną. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej. Wyjaśnienia oskarżonej

znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka **D. K.** (k. 68-68v.). Sąd miał na uwadze, że wymieniony świadek wykonywał odpłatnie usługi na rzecz oskarżonej, ale zdaniem Sądu okoliczność ta w żadnej mierze nie podważała wiarygodności jego zeznań co do przebiegu uzyskania interpretacji indywidualnej i jej zastosowania w praktyce działalności gospodarczej oskarżonej. Wyjaśnień oskarżonej nie podważały zeznania świadka **R. D.** (k. 392-393), gdyż odnosiły się one do zagadnienia specjalistycznego w zakresie oceny towarów sprzedawanych przez oskarżoną, a nie okoliczności faktycznych wynikających z wyjaśnień oskarżonej. Wyjaśnień oskarżonej nie podważały również zeznania świadka **A. L.** (k. 78), zeznania świadka **T. M.** (k. 79), zeznania świadka **M. K.** (k. 79-80). Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków co do przebiegu i wyników kontroli podatkowej w zakresie podatku od towarów i usług u oskarżonej za październik 2011 r., gdyż w tym zakresie były zgodne z treścią dokumentacji kontrolnej (k. 253 258). Sąd dał wiarę temu dokumentowi, a także innym dokumentom zgromadzonym w sprawie, gdyż z urzędu, a także na wniosek stron nie zakwestionowano ich autentyczności oraz prawdziwości.

Z. C. (2) została oskarżona o to, że prowadząc działalność gospodarczą z siedzibą w G. i będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom art. 5 ust. 1 pkt 1, art. 17 ust. 1 pkt 7, ust. 2 i ust. 7, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. 2004 roku o podatku od towarów i usług (tj. Dz.U. z 2011 roku, nr 177, poz. 1054 ze zm.), podając dane niezgodne ze stanem rzeczywistym wprowadziła w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług za miesiąc październik 2011 roku, przy czym kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości i wynosi 56.057,00 zł, **tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 76 § 2 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s.**

Przestępstwo skarbowe przewidziane w art. 76 § 1 i 2 k.k.s. ma charakter umyślny, co wynika z użycia przez ustawodawcę w treści tych przepisów wyrażen „podając dane niezgodne ze stanem rzeczywistym wprowadza w błąd określony organ podatkowy”. Oznacza to, że aby przypisać danej osobie popełnienie tego czynu należy wykazać jej, że podając dane niezgodne ze stanem rzeczywistym chciała wprowadzić w błąd określony organ podatkowy, narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego albo przewidując realną możliwość wprowadzenia w błąd określonego organu podatkowego, z tym się godziła, w efekcie narażając na nienależny zwrot podatku naliczonego. Zdaniem Sądu w tej sprawie z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia. Oskarżona **Z. C. (2)** składając do Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. wniosek o zwrot naliczonego podatku VAT nie podała żadnych danych niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy. Podstawą wniosku złożonego przez oskarżoną były przecież korekty wcześniej wystawionych przez nią faktur. Faktury dokumentowały natomiast rzeczywiste transakcje sprzedaży towarów, a zatem nie były nierzetelne. Przez podanie danych niezgodnych z rzeczywistym stanem nie można było zdaniem sądu potraktować zastosowania przez oskarżoną tzw. mechanizmu odwróconego podatku VAT w wyniku zakwalifikowania sprzedawanych towarów jako odpadów z tworzyw sztucznych o grupowaniu PKWiU (...), nie zaś jak ustalił organ podatkowy w toku postępowania kontrolnego jako „surowców wtórnych z tworzyw sztucznych” o grupowaniu PKWiU (...). Oceniając w ten sposób zachowanie oskarżonej sąd w pierwszej kolejności uwzględnił zeznania świadka **R. D.** (k. 393-394). Z zeznań tej osoby wynikało, że przedsiębiorca nie ma obowiązku uzyskania opinii Głównego Urzędu Statystycznego co do zakwalifikowania danego aglomeratu do określonej grupy PKWiU. Z zeznań tego świadka wynikało dalej, że w 2012 r. pracownicy GUS-u zamiennie używali określeń „odpady” i „surowce wtórne”. Co więcej, świadek w trakcie składania zeznań, po odczytaniu treści wniosku Urzędu Skarbowego w G. o dokonanie klasyfikacji aglomeratów produkowanych przez oskarżoną, nie była w stanie jednoznacznie dokonać ich klasyfikacji jako surowców wtórnych albo jako odpadów. Mając te zeznania na uwadze nie sposób stawiać oskarżonej, będącej zwykłym przedsiębiorcą, wymagań dalej idących niż pracownikom GUS-u zajmującym się na co dzień klasyfikacją danego rodzaju towarów i twierdzić, że oskarżona celowo wprowadziła w błąd naczelnika danego urzędu skarbowego w zakresie klasyfikacji produkowanych przez nią aglomeratów.

Za tym, że oskarżona **Z. C. (2)** w niniejszej sprawie ubiegając się o zwrot podatku VAT nie podała danych niezgodnych z rzeczywistym stanem w rozumieniu art. 76 k.k.s. przemawiały nie tylko powyżej przytoczone zeznania świadka **R. D.**, ale nadto inne dowody dotyczące okoliczności, w jakich oskarżona złożyła wniosek do Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. o zwrot naliczonego podatku VAT. Z wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadka **D. K.**, a także ujawnionych dokumentów wynikało, że oskarżona, stosując mechanizm tzw. odwróconego podatku VAT, wystawiła korekty

faktur kierując się nie tylko uprzednio uzyskaną opinią doradcy podatkowego, ale przede wszystkim indywidualną interpretacją podatkową Dyrektora Izby Skarbowej w B.. W zakresie tej ostatniej na podkreślenie zasługuje ustalenie, że oskarżona Z. C. (2) składając do Dyrektora Izby Skarbowej w B. wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej opisała w sposób prawdziwy proces wytwarzania przez nią aglomeratów, podając jednocześnie, że stosuje do sprzedawanych towarów kwalifikację sprzedawanych towarów odpadów z tworzyw sztucznych o grupowaniu PKWiU (...). Równie bezspornym jest, że wymieniony organ podatkowy, na etapie wydawania indywidualnej decyzji interpretacyjnej, nie zakwestionował klasyfikacji towarów sprzedawanych przez oskarżoną. Oskarżona składając wniosek o zwrot podatku VAT działała zatem w zaufaniu do uzyskanej interpretacji. Bez większego ryzyka można zdaniem sądu stwierdzić na podstawie dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie, że to oskarżona była w błędzie co do prawidłowej klasyfikacji sprzedawanych przez nią towarów, a z błędu wyprowadziła ją dopiero opinia GUS-u uzyskana przez organ podatkowy w trakcie postępowania kontrolnego w maju 2012 r., z której to opinii wynikało, że towary sprzedawane przez oskarżoną należy traktować jako „surowce wtórne z tworzyw sztucznych” o grupowaniu PKWiU (...). W wyniku tego błędu oskarżona, jak wynika z ostatecznej decyzji podatkowej, ma na chwilę obecną obowiązek uiszczenia podatku VAT. Nie oznacza to jednak, że oskarżona swym zachowaniem podała niezgodne dane z rzeczywistym stanem, wprowadzając w błąd pracowników organu podatkowego, w efekcie narażając na uszczuplenie naliczony podatek VAT. Obowiązek uiszczenia podatku VAT nie oznacza zatem, że oskarżona popełniła czyn przestępny z art. 76 § 1 i 2 k.k.s. Potwierdzenie tej oceny zachowania oskarżonej znajdujemy choćby w piśmie przewodnim pracowników Urzędu Skarbowego w G., w której wskazano, że organa podatkowe wydające decyzje wobec oskarżonej nie wskazywały, iż dokonana przez oskarżoną błędna klasyfikacja aglomeratu była wynikiem celowego działania (k. 1v.). Z tych względów, na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., orzeczono jak w punkcie I-szym wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. jak w punkcie II-gim wyroku.